

RAONS D'ESPERANÇA

COMPASSIUS EN UN MÓN INJUST

Pere Fàbregues i Morlà

Llibreter jubilat

Anava a escriure la ressenya d'un llibre, fruit del pensament en plena Pandèmia, d'un escriptor controvertit, i m'he trobat amb que la contraportada resumia el que jo volia escriure per animar-vos a la lectura i meditació, i tant de bo acció. Diu entre altres coses: «Para ser una persona compasiva no es necesario que exista un afecto previo, es suficiente con que consideremos a quien sufre como iguales. Ese es el verdadero significado de la compasión como principio y virtud».

Tot el llibre és un revulsiu i el seu autor Juan José Tamayo ens parla sense embuts del que anuncia el seu títol: «La compasión en un mundo injusto».

Dic sense embuts perquè només en l'enunciat dels diferents capítols ens atrapa a tots i, per què no dir-ho, ens incomoda en treure'ns del confort en què ens trobem més còmodes mirant «veure-les passar». Com que no us puc llegir el llibre us en diré aquests capítols: *Un mundo injusto y desigual. La compasión de las religiones. Historificación de la compasión. No*

hay compasión sin justicia. Teo-política de la compasión. La compasión como memoria subversiva de las mujeres olvidadas. Humanismo, transhumanismo y compasión. Diálogo entre ciencia y religión: ejemplo de compasión. Hacia una ética de la compasión. i per acabar: Hacia una mística de ojos abiertos, corazón solidario y amor políticamente eficaz.

L'autor ens fa entendre que sense com-

A vegades per no ser un dels «nostres», ja no escoltem i això ens tanca oportunitats de reflexió i creixement

passió no hi ha humanitat i és evident que aquesta virtut ha d'anar de bracet en qualsevol dels camps de ser éssers privilegiats de consciència. Com deia Ciceró: «No hem nascut solament per a nosaltres» i encara més endavant deixava clar que: «El deure demana sobretot de subvenir principalment el qui més ajut necessiti».

Així doncs ens convé que se'ns vagi actualitzant aquest deure de ser compassius si és que volem ser més humans i, fins i tot m'atreviria a dir, millors i més feliços.

La paràbola del bon samarità, que ve a ser el paradigma de l'ètica de la compassió, per més actual que segueixi sent, de tant sentir-la ja no l'escoltem i pot passar que no la sentim tan exigent com és. Si ens la prenem com una meditació i no ens aboca a l'acció no hem entès res de res.

El llibre va més enllà de la individualitat i ens exigeix una compassió social, la que demana equitat, justícia social i fins i tot universal, la que prediquen les diferents religions i cada vegada es percep menys la seva pràctica, en un món injust on la paraula compassió sembla quedar antiquada i fora dels vocabulari actual.

❖ **EN SER UN AUTOR**, com he dit en començar, controvertit, hi haurà qui dirà: ves què m'ha d'explicar aquest! I passarà de llarg. No voldria fer comparacions exagerades, però a Natzalet no van escoltar amb atenció Jesús. A vegades per no ser de la nostra corda, per no ser «un dels nostres», ja no escoltem i això ens tanca oportunitats de reflexió i creixement que ens farien més bé que mal. Ens cal obrir les finestres del nostre cervell perquè s'oxigeni i amplii coneixements.

Així doncs i fent una referència de recomanació de pregària bíblica, que sigui veritat en nosaltres allò de: «sigueu compassius i benignes». Amén!!!

ORACIONES

LETRAS DEL TECLADO

Enrique Lázaro

Periodista

Conforme vas escribiendo, las letras se van borrando. Me refiero a las letras del teclado, porque en el abecedario, naturalmente, siguen existiendo. Si se escribe a mano, con lápiz o bolígrafo, parece que duran más, siglos incluso, pero como entonces hace falta papel, que es un elemento muy volátil, a menudo desaparecen más rápido todavía. A mi viejo portátil no le queda ni una letra, ni un signo ortográfico, solo manchas oscuras como si hubiera caído la noche sobre las teclas. Lo uso igual, me las sé de memoria, aunque tal vez ese fenómeno afecte al estilo literario, que se vuelve cada vez más tenebroso, y las erratas siguen una pauta oscura que no he podido descifrar. Tal vez lo logre con el nuevo portátil, que en apenas un par de años, ya empieza a borrarse. Como ahora estoy avisado y atento, tomo nota de los manchurrones a fin de estudiar la inutilidad y fugacidad de la escritura, y cómo se borran las letras, una a una o en grupos. El drama del letrado. La primera en embo-

Guerra a Ucraïna: conseqüències i reptes

■ La primera i principal conseqüència de la guerra a Ucraïna, és el drama humanitari que pateixen les persones que allà s'hi troben directament i els seus familiars, pertanyin al país que sigui, ja que la guerra no respecta els mínims drets humans que totes les persones tenen.

A part d'això, les conseqüències derivades d'aquest drama, també les patirem d'una forma més o menys greu a la resta del món, ja que avui la globalització fa que tot estigui molt interconnectat.

La crisi migratòria que s'està començant a produir té i tindrà, a part del drama personal dels propis refugiats, unes conseqüències econòmiques i socials importants per als països acollidors, com per exemple amb la logística que cal tenir per poder donar una resposta adequada a les necessitats. Moltes de les persones acollides no saben quan podran tornar al seu país o si ja no hi tornaran. El voluntarisme inicial que s'està veient en bona part de la societat, s'ha de traslladar a una veritable política de cobertura eficient i efectiva de les necessitats i ajudes, que haurà de treballar

conjuntament amb els organismes ja existents (Acnur de la ONU, ONG com CEAR, Accem, Creu Roja...), així com els nous organismes que es puguin crear i dissenyar. En aquest mateix sentit, el Ministre d'Inclusió, S.S. i Migracions, José Luis Escrivá, ja ha anunciat la posada en marxa d'un nou programa d'acollida familiar per als refugiats ucraïnesos.

La guerra de sancions econòmiques, tindrà uns efectes per Rússia que esperem que siguin importants per minorar la seva capacitat d'agressió. Però, el que és segur, és que també en tindran pels països sancionadors. Les dificultats en el comerç internacional, la reducció en la producció de matèries primeres i productes bàsics, tenen conseqüències que ja esteim començant a veure.

Potser la més immediata és l'increment desbocat dels preus, la tan temuda inflació, que ja es venia donant arran de la pandèmia, la qual no podem aventurar fins a quins nivells pot arribar i que és necessari

controlar per mitigar-ne les possibles conseqüències. De fet, aquesta inflació representa un empobriment de tots i totes. Les rendes més altes ho podran suportar millor però, les famílies i sectors econòmics més vulnerables, poden patir molt. A més, l'afectació pot arribar a alguns sectors econòmics, afectant fins i tot la continuïtat de la seva activitat per l'augment dels costos de producció, i això encara pot produir més escassetat de productes i més inflació. També, l'augment dels preus de l'energia i dels carburants, és un fet agreujant.

Davant aquest complex escenari, s'ha de demanar als Governos de la UE que s'impliquin decididament en aquest tema. De fet, sembla que la UE en ha pres consciència i, al igual que en la pandèmia, s'estan estudiant i prenent mesures a nivell de tota la Comunitat Europea, com la de realitzar compres unificades de matèries i productes, així com l'establiment de canvis reguladors al mateix nivell. També és esperançador quan veiem els esforços del Govern d'Espanya, promovent el desacomplament del preu del gas natural per calcular el preu de l'electricitat. Igualment, el pacte de rendes entre el agents socials, patronals i sindicats, haurà de servir per minorar les pujades dels preus.

Amb tot això, resulta inevitable abordar canvis en la política fiscal i pressupostària, amb l'objectiu de poder bonificar o regular les compres de carburants i establir ajudes als sectors econòmics potencialment més afectats. Per tant, la UE haurà d'afrontar les conseqüències de la crisi a Ucraïna de forma conjunta.

La convocatòria, per part del Govern de les Illes, de la Mesa de Diàleg Social i el Pacte de Reactivació per concretar propostes a incloure en el Pla Estatal, és una bona mesura en el sentit de treballar amb eficiència. A nivell local i insular també haurem de mantenir la mentalitat oberta a les noves necessitats que es generin, i ser capaços de reordenar les prioritats econòmiques i socials a resoldre.

Des del PSOE Ciutadella demanem la implicació de tota la societat, però especialment de totes les forces polítiques, econòmiques, sindicals i socials, perquè facin arribar les seves propostes als diferents organismes, administracions i actors polítics, als quals demanem, com ara noltros expressem aquí, també la seva disposició a fer un treball actiu i coordinat en la resolució dels reptes en què de nou ens trobarem.

EXECUTIVA LOCAL DEL PSIB-PSOE

• CIUTADELLA

Pronto tendré que redactar a ciegas, solo con las manos. Al tacto, sin letras

rronarse, ya lo esperaba, fue la e, cuya tecla está tan desgastada como si la hubiese roído una rata, y en lugar de blanca es un vacío negro y fantasmal. Hay que ver la cantidad de es que tiene el castellano; no puedes dar un paso sin pulsarla. Y claro, cuanto más la tocas más rápido desaparece. A la erre de al lado ya solo le queda el palito vertical, y las tres letras de debajo, la a, la e y la de, están en vías de extinción, convertidas en negros manchurrones. Menudo borrón. También la ce, en la línea inferior, luce una especie de boina mugrienta y empieza a disiparse. Digamos que negros nubarrones se extienden a la izquierda del teclado, formando una especie de sombra oscura en expansión. Un espíritu maligno, quizá. Lo que significa que cuando escribo uso mucho más la mano izquierda que la derecha, porque la pe, la e y la eñe están impolutas, se las ve de lejos, mientras que la tecla de las mayúsculas, al extremo izquierdo, es otra mancha. Este idioma está mal distribuido, porque si bien todas las letras se acaban borrando, y no hay nada más fútil que escribir, ese proceso empieza por la izquierda. Pronto tendré que redactar a ciegas, solo con las manos. Al tacto, sin letras.